

nirnos a que sea un secretario del Juzgado, por muy Comas y Gruart que se llame, quien se erija, abusando de la posición que le proporciona su cargo oficial, en mentor permanente de una cierta organización política, pretendiendo amedrentar a los adversarios de su capilla en la forma violenta e indiscreta, propia de su temperamento absorbente, impetuoso y exaltado.

Nada ha de poder con nosotros; sus aspavientos no nos hacen mella; pues damos al señor Comas la importancia que nos merece y en mucho no llega a infundirnos su tan socorrido y bien estudiado pavor.

Por el temor, pudo muy bien reducir a un conocido ex diputado provincial en momento que, obrando muy cuerda-mente pretendia rebelarse; pero a nosotros, repetimos, con sus aparatosas y semitrágicas actitudes, conseguirá sólo el mayor de los ridículos.

Si en los pueblos todos del partido imitasen nuestra conducta, y se revelasen los Secretarios—caso de ser cierto lo que de público se dice respecto a que el señor Comas se niega a atenderles en el despacho del Juzgado, obligándoles a que acudan a su domicilio particular aún para aquellos asuntos de indole interior del Juzgado—elevando en su caso razonada queja a la autoridad superior, bien pronto se apagarían los destellos de ese astro, de aparente primera magnitud.

Y si aún apurando todos los medios hábiles, continuaba el secretario judicial señor Comas, queriendo actuar de gran cacique, multiplicándose para crear conflictos, con el ánimo de aterrorizar a unos, ofrecer protección a los otros y laborando siempre para la inmediata consecución de un fin económico particular, entonces haríamos nuestra la frase que en pleno Juzgado lanzara cierto curial, de que el señor Comas provocaría con su proceder que fuese el pueblo quien se hiciese justicia.

¡Remember of Berga!

“El Demòcrata” no menteix

Es un fresc, molt admirable, el correspon-sal de «La Vanguardia» i vicepresident de l'«Orfeo Granollerí», tot d'una peça.

El prop-passat dimecres, en una de les se-ves jolives correspondències, desmentia rodo-nament un solt que publicàrem en l'edició del diumenge, a l'ensem que'l nostre confrare «Renovació», referent a un acord prè, amb molt bon acert, per la junta de govern de «L'Unió Lliberal», de que no podés cantar,

l'«Orfeo» de l'esmentada societat, l'himne «Els Segadors».

Assegurava, el dit correspon-sal, que la Junta de l'«Unió» no havia prè cap acord i que *el mayor mentis* seria que'l pròxim diumenge —avui— l'«Orfeo» cantaria, a l'assistir a l'homenatge al mestre Millet, l'himne *de marras*.

Devem ver avinent al correspon-sal susdit i també als comissionats que anaren a «La Publicidad», que'l nostre periòdic té una secció de «Xirinoles» per a fer-hi xistus, però quan dona una nova, com la que'ns ocupa, procura beure en bones fonts, puix no som aficionats a rectificacions que desdiuen de la sèrietat del nostre setmanari.

La junta de govern de «L'Unió Lliberal», ens autoritza per a que sostinguem que *en reunio celebrada'l divendres, dia divuit, va prendre's per unanimitat, l'acord de que l'«Orfeo» no podés cantar «Els Segadors», ni ensajar-los en la casa*.

Are bé; si clandestinament han volgut fer-los estudiar per a cantar-los a Barcelona, allà ells i la Junta de l'«Unió», que nosaltres res hi tenim que veure.

Nosaltres trobarem molt encertada la decisió objecte d'aquestes ratlles, per diferents motius: primer i capitalísim, per ésser, «Els Segadors», l'himne d'un partit polític contrari a «L'Unió Lliberal»; per altra banda, recordavem que l'«Orfeo», amb una exagerada susceptibilitat, no volgué prendre part en cap acte polític, i fins defugí'l sumar-se a l'homenatge que Barcelona va tributar a en Clavé, pel que podés tenir de tal significació. Mai podem, doncs, somniar que sols per a evidenciar a la casa on s'aixopluga l'«Orfeo», se pensés en rebel·lies. I consti que altra explicació no pot donar-se, després de la desaprensiva actitud del vicepresident d'aquella agrupació artística i correspon-sal de «La Vanguardia».

Vé obligat, l'«Orfeo», a rendir homenatge al mestre Millet — com dèiem el diumenge passat — però no deu oblidar mai la significació política de l'entitat a quals expenses se des-entolla i procedir en conseqüència; si no vol caure en asquerós vici d'ingratitude i posar en perill la seva vida artística.

No vulgui titllar-se d'apassionada la nostra actitud; que no respòn sinó a l'esperit de justícia que acompanya sempre a nostres actes; compregui's que no podem deixar sense protesta la fuetada que s'en volia donar, ja que no'ns sentim encare virtuoses per a aguantar cops donats sense volta ni volta. D'altra banda, de restar en peu l'afirmació *seriosa* del correspon-sal de «La Vanguardia», no quedavem pas en gaire bon terreny amb la publicació de la «nota» que titulavem «Acuerdo plausible».

L'audacia o la lleugeresa del vicepresident de l'«Orfeo Granollerí» fa que pesi sobre d'ell el més grós dels ridícols.

Quedem, doncs, que és cert i ben cert l'acord prè per la Junta de «La Unió Lliberal»; com ho és també que a Barcelona l'«Orfeo Granollerí», no cantarà «Els Segadors»; deixant en bon terreny a l'associació i correspon-ent als sacrificis que aquesta fa per al seu engrandiment artístic.

Confirmando un fallo

Por la Audiencia de Barcelona, ha sido confirmado el auto de procesamiento que dictara el Juzgado de Granollers, contra el conocido ex alcalde de esta villa y primate de «Acció Granollerina» José Tardá y Mora, por supuesto delito de estafa.

REMITIT

Senyor Director d'EL DEMÒCRATA
Present

Molt senyor meu: Li agrairà molt que en les columnes del seu periòdic, doni cabuda a les següents ratlles, el seu afm. amic i atent servidor

A. GARRELL

En defensa propia

La nit del divendres, dia 11, va arribar a nosaltres la nova de que la Junta de «L'Unió Lliberal» havia acordat que la secció coral «Orfeo Granollerí» s'abstingués de cantar «Els Segadors» en el festival que diumenge's celebrarà a Barcelona i que serà la glorificació, per tot Catalunya, d'aquest músic eminent que's diu Lluís Millet, d'aquest gran català que, enamorat de l'obra d'en Clavé, l'ha seguida, pulint-la i complementant-la, amb el seu gloriós «Orfeo Català».

La nostra situació especialíssima, en tot quant se relaciona amb l'actuació de l'«Orfeo Granollerí» — l'amor més gran dels nostres amors, — ens va imposar excessiva prudència en el compliment del nostre deure periodístic. Malgrat saber per conducte ben autoritzat l'haver-se prè dit acord, no donàrem la notícia als diaris de Barcelona que'ns honorem en representar, fins el dilluns, dia 21; és dir, fins al cap de deu dies i sols després d'haver-la donada i comentada'ls periòdics locals EL DEMÒCRATA i «Renovació».

La nostra prudència excessiva no's cregui pas ningú que l'inspirés el més petit dubte sobre la certesa d'haver-se prè aital acord. Nosaltres, tant fervents catalanistes com republicans, creiem natural dita prohibició — la de cantar «Els Segadors», — tenint en compte que l'«Orfeo de L'Unió Lliberal» sembla donar-se vergonya de cantar «La Marsellesa», així com les demés obres d'en Clavé; que s'ha abtingut d'assistir a la manifestació que anyalment celebra l'associació que l'empara, en commemoració de l'entrada dels carlins, el 17 de gener de 1875; i que no va anar a l'homenatge que tot Catalunya fa poc va rendir a l'immortal Clavé, ni a l'acte que més recentment se celebrà a Barcelona, a la memoria d'en Pi i Margall, l'apòstol del federalisme. Com diem, creiem i seguim creient que a un orfeo tant lliberal que, sens dubte per excessiva confiança en sos directores, no ha cantat mai cap obra d'en Clavé i s'ha abtingut de prendre part en actes als quals hi concorren tots els orfeons de Catalunya — fins els més de *la crosta*; — li fos denegat, per la Junta de l'Associació de que forma part, el permís per a cantar «Els Segadors», himne que ningú negarà la significació més política que patriòtica que se li dona, sobre tot pels elements que priven a «L'Unió», que en aquest punt no coincideixen pas amb la manera de pensar de nosaltres, radicalment catalanistes i republicans intransigents.

Tanta prudència, ens la va imposar el record dels procediments de que's valen els que maten en flor l'obra de l'«Orfeo Granollerí». Recordavem que, per a privar de guanyar-nos la vida amb el nostre honrat treball, s'arriaren a falsejar documents, desmentits oficialment per la pròpia Junta de «L'Unió Lliberal». Tenim sempre present la conducta tortuosa de certs subjectes.

Més, avui, com ahir, s'ha repetit l'infamia. Els mateixos homes que ahir *inventaven un comunicat* i l'enviaven a «Las Noticias», ara han